

לֹא:

עין משפט
גר מצודה

ב א מיו פ"ב מלכות
י"ט הלכו י"ט סנה
לחון ע"ה טושי"ה א"ה פ"י
חקק סעף א:
בא ב ג מיו"ט טס פ"ד
ה"י ז סנה ז
טושי"ה טס:
בב ד מיו"ט פ"ב מל'
י"ט ה"י ט טושי"ה
א"ה פ"י חקק סעף ט:
בג ה מיו פ"ב מל'
סנה ה"י ט טושי"ה
א"ה פ"י סנה סעף ט:
בד ו טושי"ה ט טושי"ה
טד סעף י:
כה ז טושי"ה ט סעף ז
||ס"ה חקק סעף ז||
כו ח טושי"ה ט פ"י
חקק סעף ז:

רבינו חננאל

ויספא קתי אל קורפן
 מבקען, קשיא ירשא
 אסיפא, ותרעה שמואל
 וכן מבקען אן קורפות
 ולא מן קורפות שושברה
 בירט, אבל מן קורפות
 שושברה מערב וירט
 מבקען, וכשתן מבקען
 אן מבקען אל בקירוס
 ולא במלל אדל במידה
 אלבא אל בקירוס, תניא נמי
 הכי אין מבקען
 הסוטר לש קרופת ולא
 מן קורפות שושברה בירט
 טוב לש שאני מן
 המוכן, אלבא אל בקירוס
 ודני מילי נבוכטז של,
 ודוא הפנימי הרחב, אבל
 בכורזות שלני הירוצן
 אחוריי, מרות, ומנע
 אל קורפות דני הרחב
 אמור דנא דני מרת
 ופשוטה היא, [מתני']
 שכל יהודה מלי מרות
 ונפתח טלט מן מקום
 הפתח, חורא אומר אף
 פותח בתחילה ונטל
 אקשיון לרי מאיר אף
 פותח בתחילה ונטל,
 חורא קא מר אורחא,
 ופסיקין באורא דליבין
 לרי לבנים שרינא אחד
 ע"ג תבירי ואניו בניין,
 ואקשיון דהאמר רב
 נחמן מן ליבוי אדיר
 מבניאיש שי רשטלוטור
 ופסיקין האיל תויין
 ליפגז עילוייה שרינא
 ודוא אקשיון, ופסיק
 רי יריא תונא בייט
 [טוב] אמור לו אל שכתב,
 כלומר אל אמר רב
 נחמן שרינא אקשיון
 אל שכתב, ורי מאיר
 אל שרי אמר פותח,
 כלומר נטל אילי לבנים
 שרינא אלבא אלבא בייט.
 תניא נמי הכי רימ
 אומר פותח לתחילה
 ונטל בייט אמור
 אלבא אל שכתב אמר
 שמואל שחשבת שכתב
 מותר כען [חורוס]
 [הרות] תחית טעות
 בקרקע, ויכוצה בתן,
 ופתיח חמיסין ונצורין,
 פתח אתון הקשרים
 שבחן החותמות קשרין
 וחרומין, אבל אל מפסיק
 החתומות עצמן אל
 חורא, שכתב חותמת
 חורא, [ולמחיתיה חותמת
 שקרקע שכתב מותר

(א) חסר כאן וי"ל מתינו
תימנות שנקרעו מחיר בשבת
מחיר וכו' ב"י"ט מחיר
ומפיקע ויתוך קמני מיהא
(ב)

והיה"ל כל הנכנסין וכו' היכא אמרין דב
אכל סמון שרי בלא פוטחא ש"מ דר'
ויסין נשמע לרבי יהודה דבעי תרמי'
הנכנסין א"כ שמעי' לרבי יהודה דבעי
וימאי אמרת האי כל דקאמר לטפוי'
כל הקרספיות דבעינן שרי לן
פוטחא ר' ר' ויסי תרמי' קולא אמר
א"כ הו"ל למיחוי אס. כך פירש
רבינו שמשון מקו"ל:

והאמרת רישא אין מבקען
בִּשְׁמֵי קֶסֶר הַשֵּׁס
זעעמא דמנח' משוס דלע"פ דהוו
ומניסין להסקא לון מבקעין ממעס
ומלאה וטרמא יתירא וזניקין וזלן
לערך לומר וז דלפ' עומדים להסק
מעבד יו"ע אסורין כל שכן קורא
שגסגרה וזלן עמלו והיינו הא
דמנח' והאמרת אין מבקעין וכו'
ס' פירש רש"י: **אבל** קרדום
וקופצין מדהא נבא שרי הא נבא
גמי שרי. ופירשו המוספות דלון אלו
מקוין קרדום היקף לון נעשין ולכן
יש לנו לאסור לבקע עליה רק ציד:
ונפחת נוצ"ל ממקום הפחת.

פרש"י נפחת מחלי
וואס"א אמאי טיטל ממקום הפחת הא
הוא מוקפא צין דאשמוש דאסור
לפסחוי ביו"ט מדרבנן ומנו דלחקאי
צין השמשות דחקאי לכולי יומא ופירש
הקונט"ר דציון דליון אסור (ו) אלף
מדרבנן כדפוח דמקדוין לזין בגמרא
באורא דלזני השתא דנפחת שרי
למיכל מינייהו דבמוקפא דרבנן לא
אסרינן מנו דלחקאי לצין השמשות
ופקו ויהי אמר גבי טיטל בשלה
דאסור שהוא מוכן אלף שנת הוואלי
ואס עבר וקטני ממקור דלא הי
מוקפא אלא מדרבנן ולא אמר מנו
דלחקאי וכו' ולא נהירא דלמר
גבי שבת (דף מג.) גבי טל לפני
האפסודים מנו דלחקאי אט"ג דלץ
שס מוקפא אלא מדרבנן וכן גבי
גלגל מוכני שיש עליה משות"א ואומר
ה"ר"ר משה דלא אמרו אלא כשהמוקפא
אינו מסתלק מן העולם שכן משות
ה"ר הכר שאף על פי שטול עדין
הן צעולם אצל טיטל מיד שחקאי
הטול ממחלק המוקפא מכל וכל וא"מ
והוא אמרין בחולין (דף יד. וסא.)
השמיט בשבת אשכח בצלמיה ליומא
ויסבין חבירא למימר ר' יהודה היא
דמנו דלחקאי לצין השמשות הסיח
נחיה אסורה ואט"ג דעכשי שנסתה
מסתלק המוקפא מן העולם וי"ל ציון
דרבנן השמשות היתה מוקפא ממחמ

והעולם וי"מ קשה דהכא הפסח הוי
ועליה מנחת דהיי המוקדש נעולם אי
בנקודת אחר ה"י גבי הפסח הדי
בסמך דכרי שמעון דלית ליה מוקדש
זריז מביחין (דף כז) דתי יום טוב
אזיל הכא קמ"ס לן תנא דכרי שמעון
דבסמך דאס ה"י יבול לומר דכרי
כן הוה קמ"ס לן תנא כוונתא אכל

דבריו רבי שמעון דהא רישא קאמר
ששמעון (י) דהא סבירא ליה אף פוח
במוקצה וא"כ היה יכול למימר דבר
דהסירו מוקצה משום אוכל גפס אכל

י. פותחת היינו למשרי רחוק
י. תרתי אמר לקולא ומדברי
וממרא דמדנקט בדבריו כל
דתי דאל"כ לישנא דכל קשה

והאמרת רישא אין יְהודה אמר שמואל קתני "אין מבקעין" (6) מן הקורה שנשברה מן הקורה שנשברה מערב אין מבקעין לא בקור במגרה אלא בקופיץ בבקעין עצים לא מן מן הקורה שנשברה המוכן: ולא בקדרום שלמיא משמיה דרב שלו אבל בזכות של תנן מהו דתימא ה"ב קדרום וקופיץ אימא האי גיסא נמי אסור כ' אסיפא אמר בקופיץ שלמיא משמיה דרב שלו אבל בנקבות של בקדרום תנן מהו דת' קופיץ וקדרום אימא האי גיסא נמי שרי שהוא מלא פירות ונפח ר' מאיר אומר אף גבי' אמאי והא קא נחומי כה אדא אמר ר' יהואמר רב נחמי מבנינא שרי למלטיה וחוי למוזא עלייהו ש אמר רבי זירא "ביו"ט תניא נמי הכי רבי כ לתתלה ונוטל ביו"ט אמר שמואל חותמות לא מפיקע ולא חותם ומפיקע וחותר בי חותמות שבקרקע בי מפיקע ולא חותר בי וחותר הא מני ר' כ פוחת לתתלה ונוט ואנא דאמרי כרכב עליה בחותמות שב חכמים לרבי מאיר שכשבת מתיר אבי חותר ביום טוב כ

ע"פ שהמוקדה נסתלק מן
עבדעולם דומיא דמוכני שיש
על פי שאין כאן שהוא
לכנ"ל דאיתא הא
וא"ת מאי קאמר לעיל
קאמס לן תנא כדרי יהודה
לומר דלן זה קאמס
רבי שמעון ולא קאמר אס
הכא לא היה יכול לומר

טל ממקום הפחת דמשמע
לכתחילה אצל לעיל ניוח
רבי יהודה ומדלא קאמר
בשבת מכאן יש ראיה לרי

המביא פרק רביעי ביצה

והאמר רישא אין מבקעין כלל. וסברה דעמא דמנא? לאו משום מוקפה תנא ברישא אין מבקעין עדים אלא משום מלאכה וטרחא והכי קאמר אין מבקעין עדים לא מן הקורות הנשברים מערב י"ט ועומדין להסק ואל מן הקורה כו' זו ואין צריך לומר זו קמי' והיינו

ללל ולדר תני דבוקין שרי: חסורי
ותועמל דרישא משום
ותועמל: סוחר קדוש. ומשכנות
בין ענין: ולא מן הקדושה
ואע"ג דהשתא
קיימא בין השמשות לאו להכי
פניא נמי הכי. כשנאמל
דמחתיבת משום מופלא: לא
בזרש קדוש. בראש הרשב
לרדכו דמי למלכת
אכל בזכרות שלו. בראש
שנבצעין בו ענין מומר:
אלא כפישיא אלא כפושין. וקופין
זכרות היא: ואיבא דמני לה.
דבר היננא אפישא דמחתיבת
דמחתיבה דמחתיבה לה להא דבר
היננא אפישא היו עושין לקופין זכרות
קדושת כמו ששעו כל אומן שקורין
היננא: פשיטא ולא בקדושת מן.

[illegible]

ואם עבר ותקנו ממון: **אף טוח**
וכסחלה. כדמפרש טעמא בגמרא:
באורי' ריבני. סדר של
בז'ים בלא טיט: **דאיוור כסניא**.
והשטרייז'ר לא לאחר שגמר בנייט: **שי**
עלטוליינעו. דמעתה לאו לבנין קיימי
אלא לתוצא עלייהו ומורת כלי עליה;
סדר וז על זו גלי דמיה
לבנין וקאור לעלטוליינעו ומת'
ממין מדרגטן שטרי מלטלען:
המיר ר"מ כיון הוה לדרגטן ומשום שמחת
שטרי מחור זו אוכל נשח
לא לשבח משום לטלטל כרז

וּתְּסוּמוֹת שֶׁבִּקְרָקָה. כְּגוֹן דְּלִמּוֹת פְּתוּחִים
כְּלָלִים: מִסִּיר. אֵת הַקֶּסֶר דִּהָא לֹא
ר' תַּמִּיד הוּא עָשוי: אֲבָל לֹא מִקְשֵׁי.
וְלֹא מוֹקֵף. דִּהָא קְמִירָה הִיא וְיֵשׁ
ס. כְּגוֹן חִיבָה הַנְּעוּלָה ע"י קֶסֶר חֶבֶל
הַ כְּלָלִים: מִיִּסְדֵּי חוֹתָמוֹת שֶׁבִּקְרָקָה
קֶר. אֲלֵמָּה חוֹתָמוֹת הַקְּשׁוּרִים אֵין
אֵל וְיִשְׁמַת מִדְּרַבָּנָן הוּא דְּלִקְסוֹר:
הוּא

יפחות ולא מני למימר דברי רבי
ונא כרבי יהודה דלא מיירי אלא
אמר ר' זירא ביו"ט אמרו פ'
אלה המיזבו ביו"ט משום אובל נפש:

הין

מסורת הש"ס

(א) ועירובין לד: א, (ב) שם
ע"ש, (ג) שבת קנד:
(ד) ועירובין לד: א, (ה) ע"י
חוס' שבת קמו, ד"ה מתיר
וחוס' עירובין לה, ד"ה
כע"ז, (ו) [ל' ספרות],
(ז) שם מד: ח, (ח) דלמאם ס"ל
כ"מ דאף פוחת לכתחלה
כ"ל וביה חוס' ישנים.
מהרש"א, א, (ט) ע"י כח: ד"ה
גריפת,

הגהות הב"ח

(א) גמ' אין מבקשין עצים
לא מן הסיור של קורות:
(ב) תוס' ד"ה ונפתח וכו'
שאנו חסור לפחות אלא
מדרבנן כדמוקי:

לעזי רש"י

כידגוא"ה [כישאגו"ר].
כלי של נגרים שחותך
משני צדדיו. פרמדוריש
[פירמידוריש]. פגירות.

מוסף רש"י

[illegible]

בינו חננאל (המשך)

אבל לא מספק ולא
 חסר, ביום שבו מתי
 ונתן ונתן. ונתן.
 מיהא חזומת בשרקע
 קישא מתי ונתן,
 קישא לשראל דאמר
 חזומת בשרקע מתי
 אבל לא מספק ולא
 יתן ונתן שבה אחר
 יתן ונתן שבה אחר
 דאמר ברייתא דרבי
 שם מספק ונתן לא
 טוב ונתן לא
 פחת לכתילה גוטל
 ופשי הפקעת חזומת
 בשרקע מתי
 דבית כמיס סמור
 כבית כמיס ברחומת
 לקעמסע ברחומת
 דאמר כמיס ונתן
 דאמר חבית ונתן
 ופי' מלני בתי עליה, דר
 ברחומת בשרקע
 ונתן חזומת חסמיס
 לר' מאיר ברחומת
 בשרקע בשבסח מתי
 אבל לא
 מספק ונתן
 מתי ונתן.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones